

Изложбата в Ню Йорк под заглавие "Италия: новият жилищен пейзаж" е първият случай, когато италиански радикален дизайн е показан в Америка.

През 1975 г. местните избори в Италия се печелят от радикалите в политиката. През същата година Мендини и неговият екип са уволнени от Казабелла, като с това движение на радикализма в дизайна на практика приключва.

През първата половина на 70-те години радикалният дизайн се посреща със съмнение от италианските производители. 70-те години се наричат също "времето без проекти" заради малкия брой успешно комерсиализирани изделия в сравнение с огромния брой опитни образци и експерименти. Поради хаоса и нестабилността в обществото производители като "Касина" репродуцират модели на големи майстори от началото на века като Герит Ритвелд, Чарлз Рени Макинтош, Льо Корбюзие и др. Те се интересуват по-малко от радикалния дизайн, прилагат го предпазливо, в малък мащаб, следейки реакциите на пазара отблизо.

Логично е следователно радикалните дизайнери да търсят собствен начин на изява. Алесандро Геруеро, Микеле де Луки, Трикс и Роберт Хаусман основават през 1976 г. "Студио Алхимия" в Милано. То става място, където след много години труд радикалните дизайнери могат да превърнат своите идеи и прототипите си в изделия, които се произвеждат. Членове на "Студио Алхимия" са утвърдени дизайнери като Еторе Сотсас, Андреа Бранци, Рикардо Дализи (1931) и Алесандро Мендини, както и по-младите дизайнери като Паола Навоне (1950) и Микеле де Луки (1951). Една от големите заслуги на Алхимия е смесването на две поколения от творци, които спечелиха от такава свободна размяна на идеи. Мебелите на групата имат образност, заимствана от изящните изкуства и декоративни мотиви от 50-те години. Творбите на Студио Алхимия се характеризират с хумористични идеи, които визират претенциите за "добрия дизайн" през изминалите години. През 1979 г. "Студио Алхимия" организира първата си изложба с многозначителното име "Бау Хаус I и II" (очевидно иронизиращо модернизма) и става известно като ателие на пострадикалите. Те определят за своя цел да направят "проект на образа на XX в." и "лаборатория за нова иконография", като застават на принципите на антидизайна. Тяхната дейност обхваща широк кръг – от радикален

дизайн до неомодернизъм, в голямо разнообразие от области – архитектура, промишлен дизайн, експериментална сценография, декорация, перформанс арт, облекло, видео-филми, публикации, семинари. Участват във важни изложби като Триеналето в Милано, Музея на модерното изкуство в Париж и други градове. Алесандро Мендини, който става главен редактор на сп. "Домус" след 1980 г., резюмира нещата така: "... моята работа е да създам инструмент за мислене, това е и работата на списанието. Фрагменти, думи, спомени, срещи – всички те могат да бъдат и предмети." Това е и моментът, когато той започва активно да сътрудничи с групата. През 1981 г. "Алхимия" е наградена със "Златен пергел" в категорията "Дизайн студио" на Миланското Триенале.

В манифест на групата от 1985 г. Мендини пише: "Рисуването, създаването на рисунки не е нито "дизайн", нито "проектиране": то е свободно и непрекъснато движение на мисълта... Мотивацията за работа се крие не в нейната практическа ефективност, "красотата" на един предмет се крие в любовта и магията, с която е бил създаден, и душата, която крие." След това той пише за загубата на ценности в днешния хаотичен свят и казва, че "Алхимия" е концентриран в себе си творчески интровертен акт с намерение да разкрие поетиката на предметите. Магията на творческия акт се крие дори в името на групата. За дизайнерите от групата са важни интердисциплинарните зони между скулптура, архитектура, живопис и театър. Дизайнът е само гимнастиката на рисуването, безкрайно повторение, "преоткриване" на вече познати образи и орнаменти.

Алесандро Мендини. Комод с декорация "маркетри", 1985 г., 17-то Триенале в Милано

Типична за това мислене е идеята за "редизайн" на Мендини. Според него всичко вече е сътворено и всеки следващ проект е само